

Nr 332.

Av herr **Lundquist** i Rotebro, om årligt understöd åt förre sergeanten *S. R. N. Leijonberg*.

F. sergeanten Sigwald Reinhold Napoleon Leijonberg synes förtjänt av att bliva tillerkänd något årligt understöd från allmänna indragningsstaten.

Han är född den 31 oktober 1869 och har alltså nu uppnått 60 års ålder, är gift samt i behövande ekonomiska omständigheter. Han har varit anställd som hornblåsare vid förutvarande Pontonierbataljonen under tiden 20 april 1885—17 augusti 1889, som fältmusikant (sergeant på stat) vid förutvarande Gotlands infanteriregemente under tiden 27 mars 1890—4 dec. 1890, som spel i nummer (sergeant i kåren) vid förutvarande Västerbottens fältjägarkår under tiden 1 maj 1891—5 aug. 1892 samt såsom trumslagare och hornblåsare (musiksergeant i regementet) vid Norrbottens regemente under tiden 1 dec. 1901—29 aug. 1903 och har alltså en sammanlagd tjänstetid som aktiv militär om något över 8 år.

Därefter har han under tiden 1 sept. 1909—31 aug. 1912 varit förordnad såsom landstormsförrådsförvaltare vid Danderyds landstormsområde, nr 46 d, och tiden 1 maj 1919—30 sept. 1929 haft samma förordnande vid Stockholms södra landstormsområde, nr 45 a, alltså under en sammanlagd tid av 13 år 5 månader.

Leijonberg har alltså tjänat i försvarets tjänst under mera än 21 år. Likväl har han icke kunnat komma i åtnjutande av pension eller understöd, vare sig från arméns pensionskassa, Vadstena krigsmanshuskassa eller någon annan dylik kassa eller fond, och författningsenligt lära myndigheterna heller icke ha haft möjlighet härtill, då han icke uppfyller stadgade fordringar.

Riksdagen synes emellertid böra tillerkänna Leijonberg något understöd, ty under nämnda anställningar och förordnanden under mera än 21 år har han skött sin tjänst oklanderligt, och särskilt har han som landstormsförrådsförvaltare nedlagt mycket och pliktroget arbete i försvarets tjänst. Arméfördelningschefen har också i samband med meddelandet om förordnandets upphörande i skrivelse den 8 april 1929 till Leijonberg framfört sitt tack för det plikttrogna, intresserade och för vårt försvar gagnande sätt, på vilket han i en lång följd av år handhaft den honom anförtrodda befattningen.

Att hans förordnande som landstormsförrådsförvaltare icke förnyades berodde närmast därpå, att i landstormsförordningen föreskrives, att underofficer skall förordnas i dylik befattning, och endast i det fall, att sådan ej finnes

att tillgå, må annan lämplig person förordas. Till befattningen hade som sökande år 1929 anmält sig en underofficer i reserven, och Leijonberg kunde då icke få förlängt förordnande. Leijonberg hade tidigare ansökt om att få bliva utnämnd till underofficer i reserven, men denna hans ansökan hade icke kunnat bifallas.

Det med landstormsförrådsförvaltarebefattningen förenade arvodet är ringa, och säkerligen har Leijonberg nedlagt mer arbete vid utövandet av sin tjänst som sådan, än vad som kan anses motsvara arvodet; det har intygats, att icke ett enda plagg under den tid, han handhaft förrådet, skadats eller förstörts. Han har därför i hög grad gjort sig förtjänt av understöd under sin ålderdom, när han icke kunnat få sitt förordnande förlängt.

Han är också i stort behov härav, då han är medellös.

Erforderliga handlingar och intyg kunna tillhandahållas vederbörande utskott av kungl. försvarsdepartementet.

På grund av vad ovan anförts får jag hemställa,

att riksdagen måtte tillerkänna f. sergeanten S. R. N. Leijonberg ett årligt understöd från allmänna indragningsstaten av kronor 500 för år.

Stockholm den 21 januari 1930.

R. Lundquist

i Rotebro.